

FURTUNĂ PE MAREA MOARTĂ

LARISA BĂLAN

Navigând pe-un ocean de vise,
Mă gândesc la coșmaruri aprinse,
Pe frunte îmi trec sudorii uitării
Ce-mi împing corbia putredă pe plaja chemării.

Plutind neîncetat pe ape secate,
Umplute de-ale despărțirii lacrimi uscate,
Îmi las „rămasul-bun” să mă desprindă
De lume și tot prin lume să mă stingă.

Vin valuri mari ce îneacă țărături,
Mă aruncă prin pietre arse din care ies fumuri,
Mă leagă la ochi cu stele de mare,
Să nu mă uit spre cer să vad vreo urmă de Soare.

E noapte! Parcă aș fi putut visa-n ziuă...
Gândurile toate se zdorbesc sub piuă
Și nicio mirare când văd inima că-mi zace crăpată
În Marea Dragostei și nu în Marea Moartă...